

Sygn. akt III AUa 260/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 r. w Szczecinie

sprawy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

przy udziale E. K., Z. B. i M. H.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji płatnika składek

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 października 2014 r. sygn. akt VII U 100/13

1. oddała apelację,
2. odstępuje od obciążenia płatnika składek kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 260/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją nr (...) (...) z dnia 13 listopada 2012 roku stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne Z. B., podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w okresie od kwietnia 2007 roku do lipca 2007 roku wynosi kwoty szczegółowo wskazane w treści decyzji.

Natomiast decyzją nr (...).(…) z 28 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że:

- Z. B. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z A. K., a wykonywanych na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., tj. pracodawcy, z którym pozostawał jednocześnie w stosunku pracy, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w rozumieniu art. 8 ust. 2a w okresie od 8 marca 2007 roku do 31 sierpnia 2007 roku,

- płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z ww. tytułu za Z. B. jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją nr (...). (...) z dnia 13 listopada 2012 roku stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne M. H., podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w okresie od marca 2007 roku do września 2007 roku wynosi kwoty szczegółowo wskazane w treści decyzji.

Natomiast decyzją nr (...). (...) (...) z 28 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że:

- M. H. z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z A. K., a wykonywanych na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., tj. pracodawcy, z którym pozostawał jednocześnie w stosunku pracy, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w rozumieniu art. 8 ust. 2a w okresie od 1 lutego 2007 roku do 31 sierpnia 2007 roku,

- płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z ww. tytułu za M. H. jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

W uzasadnieniach ww. decyzji organ rentowy wskazał, że w wyniku kontroli ustalono, iż płatnik składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z A. K. umowy cywilnoprawne, których przedmiotem było świadczenie na rzecz płatnika usług przewozowych. Do realizacji tych zadań A. K. zatrudniał na podstawie umów zlecenia osoby, które w tym samym czasie były pracownikami (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w tym Z. B. i M. H.. Biorąc pod uwagę powyższe oraz treść art. 8 ust. 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych organ rentowy przyjął, że płatnik składek jest zobowiązany do naliczenia i odprowadzenia składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne od przychodu osiągniętego przez Z. B. i M. H. nie tylko z umów o pracę, ale dodatkowo od przychodu z tytułu umów zlecenia, ponieważ ww. w ramach umów zawartych z osobą trzecią świadczyli usługi na rzecz płatnika składek będącego pracodawcą, z którym pozostawali w stosunku pracy.

Z powyższymi decyzjami nie zgodził się płatnik składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., który wniósł o ich zmianę poprzez orzeczenie, że ubezpieczeni z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z A. K. nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu jako pracownicy płatnika składek i w konsekwencji ustalenie, że powód nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne za Z. B. i M. H. z tytułu pracy wykonywanej przez ubezpieczonych na rzecz A. K..

W odpowiedziach na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie w całości, z argumentacją jak w zaskarżonych decyzjach.

Zainteresowany A. K. w imieniu własnym wniósł o oddalenie odwołań płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., przychylając się do stanowiska reprezentowanego przez pozwany organ rentowy. Zaś zainteresowani Z. B. i M. H., pomimo prawidłowego pouczenia, nie przedstawili swoich stanowisk w sprawie.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 października 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VII U 100/13, oddalono odwołania (pkt I). Nadto zasądzono od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

A. K. od 2000 roku prowadzi indywidualną pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. prowadzi działalność polegającą na świadczeniu usług w zakresie transportu lądowego pasażerskiego – miejskiego i podmiejskiego.

Sąd I instancji ustalił, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarło z A. K. prowadzącym działalność gospodarczą dwie umowy o świadczenie usług. Umowy te były kilkakrotnie aneksowane. Pierwsza umowa została nawiązana w dniu 21 września 2000 roku na czas określony 31 grudnia 2000 roku, a kolejna umowa o świadczenie usług została zawarta 22 grudnia 2000 roku na czas nieokreślony, poczynając od 1 stycznia 2001 roku. Spółka wypowiedziała ją w listopadzie 2010 roku, ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2010 roku. W ramach ww. umów (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zlecało A. K. jako zleceniobiorcy świadczenie usług polegających na przewozie osób pojazdem zleceniodawcy w sposób zgodny z jego wskazówkami, w szczególności zgodnie z grafikiem służby ustalonym przez zleceniodawcę i podanym do wiadomości zleceniobiorcy, a nadto świadczenie usług polegających na sprzedaży biletów (...) na zasadach obowiązujących pracowników zleceniodawcy kierujących pojazdami. Za wykonanie usług w ww. zakresie A. K. jako zleceniobiorcy przysługiwało wynagrodzenie w wysokości ustalonej kwotowo stawki za godzinę, która wynosiła: od 1 października 2000 roku – 13 zł brutto; od 1 stycznia 2001 roku – 14 zł brutto; od 8 lipca 2003 roku – 13 zł brutto; od 1 sierpnia 2006 roku – 13,30 zł brutto; od 1 lutego 2007 roku – 13,60 zł brutto; od 1 lipca 2007 roku – 17,08 zł brutto; od 1 października 2007 roku – 18,30 zł brutto; od 1 lipca 2008 roku – 19,52 zł brutto.

Z ustaleń Sądu meriti wynika także, że potrzeba nawiązania współpracy przez płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. z A. K. wynikała z braku możliwości realizacji zadań nałożonych na płatnika przez organizatora transportu w gminie, w oparciu wyłącznie o osoby zatrudnione w charakterze kierowców u płatnika składek.

Do realizacji umów zawartych ze (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. A. K. zatrudnił na podstawie umów zlecenia m.in.: Z. B. w okresie od 8 marca 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku oraz M. H. w okresie od 1 lutego 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że w powyższych okresach zainteresowani byli jednocześnie pracownikami (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i świadczyli pracę jako kierowcy autobusów. Praca świadczona przez Z. B. i M. H. w ramach umów zlecenia zawartych z A. K. nie odbiegała od pracy świadczonej przez ww. zainteresowanych w ramach stosunku pracy na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Wynagrodzenie ww. zainteresowanych z tytułu wykonania umów zlecenia strony ustaliły jako stawkę za godzinę pracy. Stawka ta wynosiła: do 31 stycznia 2007 roku – 11,30 zł brutto; od 1 lutego 2007 roku – 11,70 zł brutto; od 1 lipca 2007 roku – 12,10 zł brutto.

Z ustaleń Sądu orzekającego wynika także, że A. K. nie mógł zawrzeć umowy zlecenia z pracownikiem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. bez wiedzy płatnika składek. Ustalono, iż J. R. - kierownik ds. eksploatacji z ramienia spółki – weryfikował dokumenty i kwalifikacje kierowców, a podlegli mu pracownicy działu planowania przygotowywali grafiki pracy zarówno dla pracowników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., jak i dla osób zatrudnionych przez A. K. w ramach umów zlecenia.

Na koniec miesiąca pracownicy działu planowania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. sporządzali tabelaryczne zestawienie liczby godzin przepracowanych przez poszczególnych pracowników w związku z

wykonaniem umów zlecenia zawartych z A. K.. Na tej podstawie A. K. wystawiał fakturę VAT na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Z kwoty uzyskanego od spółki wynagrodzenia finansował on wynagrodzenie zatrudnionego przez siebie na podstawie umowy zlecenia kierowcy, składkę zdrowotną, należny podatek, a różnica stanowiła jego przychód.

Z tytułu wykonania umowy zlecenia zawartej z A. K. Z. B. otrzymał wynagrodzenie w kwocie: 211,54 zł brutto w dniu 6 kwietnia 2007 roku; 624,20 zł brutto w dniu 9 maja 2007 roku; 548,15 zł brutto w dniu 6 czerwca 2007 roku; 504,27 zł brutto w dniu 9 lipca 2007 roku. Natomiast M. H. otrzymał wynagrodzenie: 493,74 zł brutto w dniu 9 marca 2007 roku; 676,61 zł brutto w dniu 6 kwietnia 2007 roku; 567,10 zł brutto w dniu 9 maja 2007 roku; 603,37 zł brutto w dniu 6 czerwca 2007 roku; 526,50 zł brutto w dniu 9 lipca 2007 roku; 222,28 zł brutto w dniu 9 sierpnia 2007 roku; 75,87 zł brutto w dniu 10 września 2007 roku.

Od uzyskanych przez Z. B. i M. H. wynagrodzeń z tytułu wykonania umów zlecenia zawartych z A. K., ani ten przedsiębiorca, ani (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nie odprowadzili składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

Sąd ustalił również, że w poradniku znajdującym się na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w wersji obowiązującej do 2011 roku, wskazano, że: „Również osoby, które w ramach umowy zlecenia zawartej z innym podmiotem niż własny pracodawca wykonują pracę na rzecz swojego pracodawcy, podlegają z tytułu umowy zlecenia ubezpieczeniom społecznym tak jak z umowy o pracę, tj. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. Zleceniodawca dokonuje zgłoszenia zleceniobiorcy do tych ubezpieczeń na druku ZUS ZUA, z kodem tytułu ubezpieczeń właściwym dla pracownika ((...)”.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych oraz w odwołaniu do treści art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako u.s.u.s.) Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie płatnika składek jest w całości niezasadnione.

Sąd I instancji dostrzegł, że stan faktyczny pozostawał w przedmiotowej sprawie praktycznie bezsporny. Odwołujący się płatnik składek nie kwestionował bowiem tego, że zainteresowani Z. B. i M. H., wykonując pracę w ramach umów zlecenia zawartych z A. K., w istocie świadczyli pracę na rzecz płatnika składek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, tj. pracodawcy, z którym jednocześnie w tym samym czasie pozostawali w stosunku pracy – na autobusach tego pracodawcy, w czasie zorganizowanym przez pracodawcę i wg ustalonego z nim grafiku pracy. Jednocześnie Sąd wyjaśnił, iż stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach przeprowadzonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kontroli, dokumentach dołączonych do akt sprawy. Sąd zaznaczył, że autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości sądu. Nadto ustalenia faktyczne poczyniono na podstawie zeznań zainteresowanego A. K., świadka J. R. (kierownika ds. eksploatacji w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) oraz słuchanego w charakterze strony powodowej K. P. (prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.). W ocenie Sądu zeznania ww. osób były wiarygodne, ponieważ były one jasne i co do zasady spójne, a nadto korespondowały z dokumentami zebranymi w niniejszej sprawie. Sąd pominął dowód z wyjaśnień zainteresowanych Z. B. i M. H., gdyż pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawili się na termin wyznaczonej rozprawy, nie wnieśli też o jej odroczenie.

Następnie Sąd Okręgowy zauważył, iż spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył interpretacji przepisu art. 8 ust. 2a u.s.u.s., który to przepis został dodany do ustawy systemowej na mocy art. 1 pkt 4 lit. b ustawy z 23 grudnia 1999 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1999 r. Nr 110, poz. 1256) i wszedł w życie z dniem 1 stycznia 1999 roku. Sąd wyjaśnił, iż przepis ten rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Zatem w ocenie Sądu meriti rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji: pierwszą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z wymienionych umów prawa cywilnego przez osobę, która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, zaś drugą jest wykonywanie pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Zdaniem Sądu orzekającego przesłanką decydującą

o uznaniu takiej osoby za pracownika w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest to, że będąc pracownikiem związanym stosunkiem pracy z danym pracodawcą, jednocześnie świadczy ona na jego rzecz pracę w ramach umowy cywilnoprawnej, zawartej z nim lub inną osobą. W konsekwencji Sąd uznał, że nawet gdy osoba ta (pracownik) zawarła np. umowę zlecenia z osobą trzecią, to pracę w jej ramach wykonuje faktycznie dla swojego pracodawcy – to on uzyskuje rezultaty jego pracy.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wyjaśnił, że podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a u.s.u.s za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym tak jak pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 u.s.u.s). W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Sąd I instancji zaznaczył jednocześnie, że obowiązek ten obciąża płatnika składek (art. 36 ust. 1 i 2 u.s.u.s). Nadto, Sąd wskazał, że zważywszy, że w stosunku do pracownika płatnikiem składek jest pracodawca (art. 4 pkt 2 lit. a u.s.u.s), a art. 8 ust. 2a rozszerza pojęcie pracownika na jego dalszą aktywność w ramach umowy cywilnoprawnej, jeżeli w jej ramach świadczy on pracę na rzecz swojego pracodawcy, naturalne i zgodne z wykładnią literalną tego przepisu jest uznanie, że także w zakresie tej sfery aktywności należy go uznać na potrzeby ubezpieczeń społecznych za pracownika tego właśnie pracodawcy.

Sąd Okręgowy wskazał, że pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien więc zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Zdaniem Sądu takie rozwiązanie wydaje się również uzasadnione w sytuacji, gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana na rzecz pracodawcy. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że stosownie do regulacji przepisu art. 18 ust. 1a u.s.u.s, przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie „uwzględnia się” w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy.

Dodatkowo Sąd I instancji odwołał się do treści, w całości aprobowanej przez ten Sąd, uchwały Sądu Najwyższego z 6 lutego 2014 roku, sygn. akt II UK 279/13, w której to uchwale Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 8 ust. 2a wprowadza wyjątek od reguły z art. 9 ust. 1, że umowa zlecenia jest zwolniona z obowiązku ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy występuje u tej samej osoby obok umowy o pracę. Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że celem wprowadzenia takiej regulacji było wyeliminowanie sytuacji, w których w ramach umowy cywilnoprawnej ubezpieczony wykonywałby te same obowiązki, które świadczył w ramach umowy o pracę, wskutek czego pracodawca nie musiałby zatrudniać pracownika w większym wymiarze czasu pracy lub w godzinach nadliczbowych i odprowadzać składek na ubezpieczenia społeczne od wyższego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego sytuacja przewidziana w art. 8 ust. 2a u.s.u.s. miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem zainteresowani w ramach umów zlecenia zawartych z A. K., działali faktycznie na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., tj. podmiotu, z którym jednocześnie łączyły ich umowy o pracę.

W tym kontekście Sąd I instancji wyjaśnił także, iż zwrot „działać na rzecz” użyty w art. 8 ust. 2a ustawy systemowej posiada inne znaczenie, niż w języku prawa, w którym działanie „na czyjąś rzecz” może odbywać się w wyniku istnienia określonej więzi prawnej. Zdaniem Sądu chodzi tutaj o pewną sytuację faktyczną, w ramach której pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rozrachunku rezultat pracy wykonywanej na rzecz zleceniodawcy, przy czym następuje to w wyniku zawarcia jednej z umów wymienionych w powołanym przepisie z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniobiorcą. Taka sytuacja, w ocenie Sądu meriti, jak już wyżej sygnalizowano, miała miejsce w niniejszej sprawie. Sąd zaznaczył bowiem, że umowy nawiązane przez zainteresowanych z A. K. zostały zawarte w celu wykonania przez tych zainteresowanych umowy ze (...) Sp. z o.o. w S.. W ocenie Sądu potrzeba nawiązania współpracy przez (...) Sp. z o.o. w S. wynikała z braku możliwości realizacji przez drugi z ww. podmiotów zadań nałożonych przez organizatora transportu w gminie w oparciu wyłącznie o osoby zatrudnione w charakterze kierowców w ramach stosunku pracy. Sąd podkreślił, że zakres obowiązków zleconych zainteresowanym na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z A. K. oraz umów nawiązanych ze (...) Sp. z o.o. w S. pokrywał się – były to czynności związane z obsługą autobusów (...) Sp. z o.o. w S.. W tej sytuacji - w ocenie Sądu Okręgowego - nie może budzić wątpliwości, że płatnikiem składek za czynności wykonywane przez zainteresowanych w ramach umów cywilnoprawnych nawiązanych z A. K., jest (...) Sp. z o.o. w S..

Nie umknęło uwadze Sądu, że strona odwołująca kwestionowała stanowisko organu rentowego, wskazując na wiążący charakter poradnika umieszczonego na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z którego wynikało, iż obowiązek do zapłaty składek za pracowników przyjmujących u osób trzecich zlecenie jest zleceniobiorca. Argumentacja ta – zdaniem Sądu - jest jednak chybiona. W ocenie Sądu nie ma istotnego znaczenia, jaki charakter ma taki poradnik. Sąd wyjaśnił bowiem, że kwestia, czy interpretacja dokonana w takim poradniku jest słuszna, czy niesłuszna nie ma w niniejszym postępowaniu znaczenia, ponieważ rolą sądu jest orzekanie zgodnie z literą prawa. Sąd zaznaczył, że przepis art. 8 ust. 2a u.s.u.s jest jasny i czytelny, stąd zakładając, że płatnik składek zapoznał się z tą normą, nie powinien mieć wątpliwości, jak należy ją stosować. Poza tym Sąd wskazał, że w przypadku przedsiębiorców miernik staranności w stosowaniu prawa określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności, w związku z czym w razie ewentualnych trudności z wykładnią art. 8 ust. 2a u.s.u.s, płatnik składek winien zasięgnąć porady prawnej.

Kończąc Sąd Okręgowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu płatnik składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. podnosił także w odwołaniu zarzut w zakresie dowolności ustalenia przez pozwany organ rentowy podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za zainteresowanych w okresach objętych zaskarżonymi decyzjami, w ocenie płatnika nie znajdujący pokrycia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zarzut ten w ocenie Sądu meriti okazał się w całości chybiony, ponieważ skarżący – wbrew ogólnej regule rozkładu ciężaru dowodu, wynikającej z art. 6 k.c. – po pierwsze nie sprecyzował konkretnego zarzutu odnośnie konkretnej decyzji i nie wykazał, aby w istocie po stronie pozwanego wystąpiły jakiegokolwiek uchybienia w tym zakresie. W tym zakresie Sąd orzekający zważył, że w aktach kontroli ZUS znajduje się źródłowa dokumentacja w postaci umów zlecenia łączących A. K. z zainteresowanymi oraz formularzy (...) i ZUS RCA za sporne okresy, która odzwierciedla kwoty, jakie otrzymywali zainteresowani Z. B. i M. H. w związku z wykonaniem umowy zlecenia na rzecz A. K.. Od wykazanych tam kwot wynagrodzenia pozwany organ rentowy ustalił podstawy wymiaru należnych składek.

Jakkolwiek uwadze Sądu nie uszło, że skarżący wywodził, iż dysponował jedynie umowami cywilnoprawnymi zawartymi z A. K., a nie ze swoimi pracownikami i umowy te nie określały nie tylko wysokości zarobków poszczególnych pracowników, ale przede wszystkim nie określały sposobu ustalania wynagrodzenia oraz terminu jego płatności, niemniej Sąd wyjaśnił, iż analiza materiału zgromadzonego przez pozwany organ rentowy w toku kontroli (dostępna płatnikowi) daje podstawy do wyodrębnienia kwot wypłaconego poszczególnym osobom w poszczególnych miesiącach wynagrodzenia.

Mając powyższe na względzie, Sąd – na podstawie art. 477¹ § 1 k.p.c. – oddalił odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II Sąd zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł płatnik, zaskarżając orzeczenie w całości. Jednocześnie zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono naruszenie:

- art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2013, poz. 1442, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o s.u.s. poprzez jego błędne zastosowanie, pomimo, że ubezpieczeni w ramach umowy zlecenia zawartej ze zleceniodawcą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wykonywali pracę na rzecz A. K.,

- art. 8 ust. 2a ustawy o s.u.s. - poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż definiuje on płatnika składek na ubezpieczenia społeczne za osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli zawarła ją z osobą trzecią i w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, pomimo iż definicja legalna płatnika zawarta jest w art. 4 pkt 2 lit. a) - za), a rola tego przepisu sprowadza się jedynie do objęcia takiej osoby, która świadczy pracę w ramach umowy zlecenia na rzecz pracodawcy, ubezpieczeniami społecznymi w zakresie właściwym dla osoby pozostającej w stosunku pracy,

- art. 4 pkt 2 lit. a ustawy o s.u.s. - poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z treści przedmiotowego przepisu jednoznacznie wynika, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne za osobę wykonującą umowę zlecenia jest podmiot pozostający z tą osobą w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniem, tj. zleceniodawca,

- art. 17 ust. 1 ustawy o s.u.s. oraz art. 17 ust. 2 ustawy o s.u.s. w zw. z art. 4 pkt 2 lit. a ustawy - poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że podmiotem zobowiązanym do obliczenia, w tym także części składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe finansowane przez ubezpieczonego, potrącenia ich ze środków ubezpieczonego a następnie przekazania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z częścią finansowaną przez płatnika, za zleceniobiorcę może być podmiot trzeci, tj. podmiot niepozostający z ubezpieczonym w stosunku prawnym uzasadniającym wypłatę wynagrodzenia i objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, a zatem podmiot inny niż zleceniodawca ubezpieczonego,

- art. 18 ust. 1 w zw. z art. 18 ust. 1a w zw. z art. 8 ust. 2a oraz art. 4 pkt 2 lit. a oraz art. 17 ust. 1 oraz art. 4 pkt 9 ustawy o s.u.s. poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że w podstawie wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne pracownika pracodawca ma obowiązek uwzględnić jego przychód z tytułu zlecenia zawartej z osobą trzecią jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje on pracę na rzecz pracodawcy, pomimo iż tego rodzaju przychód nie został przez pracodawcę wypłacony, ani postawiony do dyspozycji pracownika i pracodawca nie jest stroną umowy cywilnoprawnej,

- art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i ustalenie, że Z. B. i M. H. w ramach umów zlecenia zawartych z A. K. działali faktycznie na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą S., podczas gdy w rzeczywistości ubezpieczeni stanowili fragment prowadzonej przez A. K. działalności gospodarczej i on też był pierwszym i bezpośrednim podmiotem uzyskującym korzyść ze świadczonych przez ubezpieczonych usług,

- naruszenie przepisów Konstytucji, tj. art. 2 Konstytucji RP poprzez przyjęcie wykładni art. 8 ust. 2a ustawy o s.u.s. w sposób naruszający zasadę demokratycznego państwa prawnego, w tym w szczególności zasadę poprawnej legislacji.

Uwzględniając powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne, za zainteresowanych Z. B. oraz M. H. w okresie objętym decyzjami ich dotyczącymi, a także o zasądzenie od organu na rzecz płatnika kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu albowiem okazała się nieuzasadniona.

Wprawdzie apelacja formułuje w pierwszej kolejności zarzuty naruszenia prawa materialnego, jednak rozważania należy rozpocząć od oceny zasadności podniesionych zarzutów procesowych. Tylko bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny może stanowić podstawę do oceny poprawności zastosowania prawa materialnego (por.m.in. wyrok SN z 26 marca 2004 r. IV CK 208/03 LEX nr 182074; postanowienie SN z 18 marca 2009 r. IV CSK 407/08 LEX nr 511007).

Podkreślić zatem należy, że niezasadny, a wręcz niezrozumiały okazał się wyrażony w apelacji, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie oceny dowodów, bowiem w wywiedzionym środku zaskarżenia nie wskazano, których konkretnie dowodów on dotyczy. Tym samym już tylko z tego względu stanowisko apelującego nie poddaje się jakiegokolwiek analizie Sądu Apelacyjnego. Nie sposób bowiem zweryfikować zarzutu, który nie został skonkretyzowany, nie został osadzony w realiach tej konkretnej sprawy, nie został odniesiony do zaoferowanego przez strony i przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego. Niezależnie od powyższego dostrzec należy, iż apelujący nie wskazał w czym upatruje uchybień Sądu w zakresie dokonanej oceny dowodów, na czym polegała

wadliwość stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu, które z powyższych reguł rządzących tą oceną zostały naruszone. Także więc z tego powodu jego stanowisko procesowe nie poddaje się weryfikacji.

Apelujący w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podniósł, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił, iż Z. B. i M. H. w ramach umów zlecenia zawartych z A. K. działali faktycznie na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. W kontekście tak sformułowanego zarzutu przyjąć należałoby, że powód kwestionuje nie tyle ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, a ustalenia faktyczne dokonane w sprawie. Natomiast tak sformułowane zarzuty płatnika dotyczące wadliwych ustaleń faktycznych są niezasadne przede wszystkim z tego względu, że skarżący nie podnosi zarzutów względem przeprowadzonego postępowania dowodowego. Zaś oczywistym jest, że błąd w ustaleniach faktycznych może nastąpić wyłącznie w konsekwencji błędnej oceny dowodów bądź niezasadnego pominięcia części materiału dowodowego, bowiem ustalenia faktyczne są prawnym następstwem pierwotnie dokonanej oceny dowodów. Bez względu na powyższe wspomnieć należy, iż uwzględniając zgromadzony materiał dowodowy omawiany zarzut nie podważa skutecznie ustalonych przez Sąd Okręgowy faktów, w rzeczywistości jest on w stosunku do nich wyłącznie polemiczny, będący wyrazem bardzo subiektywnej oceny wyselekcjonowanej przez skarżącego części zebranego i przeprowadzonego w sprawie materiału dowodowego, które w założeniu miały wykazać zasadność argumentacji płatnika wskazanej w uzasadnieniu apelacji.

Wreszcie podkreślić należy, że całość materiału dowodowego - dokumenty kontroli ZUS dołączone do akt sprawy, nie pozostawiają wątpliwości, że umowy zawarte przez pracujących jako kierowcy Z. B. oraz M. H. będącymi jednocześnie pracownikami spółki (...) ze zleceniodawcą A. K. zostały zawarte w celu wykonania przez tych zleceniobiorców umowy ze (...) sp. z o. o. w S.. Potrzeba zawierania przez (...) umów z innymi przewoźnikami wiązała się z jednej strony z brakiem możliwości realizacji zadań nałożonych na płatnika przez organizatora transportu w gminie w oparciu wyłącznie o kierowców zatrudnionych u płatnika, z drugiej zaś strony chodziło o oszczędności polegające na unikaniu godzin nadliczbowych przez pracodawcę. Praca kierowcy na umowę zlecenia była tańsza, niż praca kierowcy zatrudnionego u pracodawcy w godzinach nadliczbowych. Co więcej zakres obowiązków zleconych umowami cywilnoprawnymi oraz tych zawartych w umowach o pracę pokrywał się. Były to czynności związane z obsługą pojazdów pracodawcy. Z tych wszystkich powodów, wbrew twierdzeniom apelacji, Z. B. i M. H. w ramach umów zlecenia faktycznie działali na rzecz (...) spółki z o.o., czyli na rzecz pracodawcy.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego uważa, że Sąd orzekający prawidłowo zastosował w sprawie przepis art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). Zgodnie z treścią przedmiotowego przepisu, za pracownika w rozumieniu tej ustawy uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Powyższe rozwiązanie legislacyjne jest wyrazem dążenia ustawodawcy do objęcia obowiązkiem opłacania składek na ubezpieczenia społeczne przychodów z umów zlecenia i o dzieło zawartych, bądź wykonywanych na rzecz tego samego pracodawcy, a tym samym uniemożliwienie pracodawcom, będącym płatnikami składek na ubezpieczenie osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy, unikania powinności uiszczenia składek od przychodów osiąganych w związku z wykonywaną na ich rzecz pracą oraz przeciwdziałanie praktyce unikania regulowania wobec pracowników zobowiązań z tytułu godzin nadliczbowych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, iż pojęcie „pracownika” w rozumieniu powyższego unormowania ma szerszy zakres znaczeniowy niż pojęcie pracownika w rozumieniu przepisów prawa pracy (art. 2 k.p. i art. 22 § 1 k.p.), gdyż obejmuje ono również osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilno-prawnych lub umów, do których stosuje się przepisy kodeksu cywilnego, w sytuacji, gdy umowę tę zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy lub jeżeli w ramach tej umowy wykonują pracę na rzecz tego pracodawcy, choćby umowa cywilno-prawna została zawarta z osobą trzecią (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4 /46 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266 lub LEX nr 1103619 i uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., III UK 64/11, LEX nr 1215455). Objęcie definicją pracownika - oczywiście dla potrzeb prawa ubezpieczeń społecznych

- nie tylko pracowników w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadają przepisy kodeksu pracy, ale także osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych (m.in. agentów, zleceniobiorców, wykonawców dzieła) oznacza jednocześnie rozszerzenie pracowniczego tytułu obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, co wpływa na sposób ustalania podstawy wymiaru składek na to ubezpieczenie. Hipotezą normy prawnej wynikającej z art. 8 ust. 2a ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych objęte są dwa rodzaje relacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami. Pierwszą jest sytuacja, gdy oba stosunki (pracowniczy i cywilnoprawny) dotyczą tych samych podmiotów jednocześnie występujących wobec siebie w roli pracodawcy - zleceniodawcy i pracownika - zleceniobiorcy, drugą zaś sytuacja, gdy na istniejący stosunek pracy nakłada się stosunek cywilnoprawny między pracownikiem i osobą trzecią, na podstawie którego pracownik wykonuje pracę na rzecz pracodawcy (zleceniobiorcy itp.) w ramach łączącej pracodawcę z ową osobą trzecią umownej więzi prawnej. W tym ostatnim przypadku to w istocie pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika - zleceniobiorcę, bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku. Z regulacją art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych koresponduje unormowanie zawarte w art. 18 ust. 1a i w art. 20 ust. 1 tej ustawy, dotyczące problematyki podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. W sytuacjach, do których odwołuje się art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych mamy do czynienia z jednym, szeroko ujętym pracowniczym tytułem obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, a zatem konsekwentnie w art. 18 ust. 1a i następnie w art. 20 ust. 1 tej ustawy nakazano w stosunku do tych ubezpieczonych uwzględnienie w podstawie wymiaru składek również przychodu z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Podsumowując, w przypadku pracowników, o jakich mowa w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz umów cywilnoprawnych. W odniesieniu do tej kategorii ubezpieczonych (pracowników) płatnikiem składek jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy (art. 18 ust. 1a ww. ustawy). Pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien zatem zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Obowiązki płatnika powinny bowiem obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy. Ugruntowane stanowisko w tej kwestii zostało zaprezentowane w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r. (I UK 252/09, LEX nr 577824), z dnia 22 lutego 2010 r., (I UK 259/09, LEX nr 585727) i z dnia 18 października 2011 r. (III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266) oraz w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 r. (III UK 64/11, LEX nr 1215455).

W aspekcie regulacji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej - rację ma zatem Sąd I instancji, że czynności wykonywane przez ubezpieczonego, w ramach zawartych z A. K. umów zlecenia w istocie wykonywane były na rzecz (...) sp. z o.o., która w spornym okresie była pracodawcą ubezpieczonych Z. B. i M. H.. Pracownicy ci zatrudnieni na podstawie umów zlecenia byli jednocześnie pracownikami (...) i świadczyli pracę jako kierowcy autobusów. Praca świadczona w ramach umów zlecenia nie odbiegała od pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zatrudnianie pracowników poza normalnym czasem pracy na podstawie umów cywilnoprawnych przy pracach tego samego rodzaju co objęte stosunkiem pracy, stanowi obejście przepisów o czasie pracy w godzinach nadliczbowych oraz przepisów dotyczących składek na ubezpieczenie społeczne (wyrok SN z 30 czerwca 2006 r., II UKN 523/99, OSNP 2002/1/22). Włączenie w tę konstrukcję prawną dodatkowego podmiotu, jako formalnego kontrahenta pracownika nie powinno mieć większego znaczenia, skoro beneficjentem pracy pozostaje ten sam pracodawca, kosztem pracy pracownika. Znaczenie ma tu też zmniejszenie oskładkowania pracy, na czym z kolei pracownik straci w przyszłości, gdy zrealizuje się ryzyko ubezpieczeniowe związane ze zdrowiem lub starością. Wychodząc zatem z aksjologii ochrony praw pracownika jak i szeroko rozumianej ochrony ubezpieczeniowej, trudno dopatrzeć się niekonstytucyjnego działania ustawodawcy, który praktyki takie próbuje ograniczyć. Trzeba też zauważyć, że przepis art. 8 ust. 2a był wielokrotnie podstawą wyrokowania przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy i jego konstytucyjność nie budziła zastrzeżeń. W zakresie konstytucyjności art. 8 ust. 2a ustawy systemowej

przypomnieć wypada, iż zabezpieczenie społeczne to domena ustawy zwykłej (art. 67 Konstytucji). Nadto przepis art. 8 ust. 2a ma do spełnienia określone cele, nie tylko z zakresu ubezpieczeń społecznych, a przyjęta regulacja ma swoje racjonalne uzasadnienie, choćby łączone z przeciwdziałaniem instrumentalnemu wykorzystywaniu przepisów prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2014 r. II UK 444/13, LEX nr 1508967). Wypada też wskazać wyrok Sądu Najwyższego z 13 lutego 2014 r. (I UK 323/13), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych nie narusza art. 51 ust. 1 i art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie dopatrył się przesłanek uzasadniających istnienie wątpliwości co do konstytucyjności regulacji art. 8 ust. 2a. ustawy systemowej. W dotychczasowym orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że jeżeli określony sposób rozumienia przepisu ustawy utrwalili się już w sposób oczywisty, a zwłaszcza jeśli znalazł jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten w praktyce nabral takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowne naszego państwa (zob. np. wyrok z 3 października 2000 r., sygn. K 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188). W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zapoczątkowanym uchwałą z 2 września 2009 r., sygn. akt II UZP 6/09 (OSNP nr 3-4/2010, poz. 46), jednolicie przyjmuje się, iż w wypadku, gdy osoba, pozostająca w stosunku pracy, jednocześnie w ramach umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią wykonuje pracę na rzecz swojego pracodawcy, to wówczas ten pracodawca jest płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe tego pracownika z tytułu tej umowy (zob. też np. uchwała SN z 6 lutego 2014 r., sygn. akt II UK 279/13, Lex nr 1436176). Wyżej wskazane stanowisko zajmują też sądy apelacyjne (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 30 lipca 2015 r., sygn. akt III AUa 754/15, Lex nr 1793814; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 października 2015 r., sygn. akt III AUa 224/15, Lex nr 1927589; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 października 2015 r., sygn. akt III AUa 252/15, Lex nr 1927597; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 29 października 2015 r., sygn. akt III AUa 132/15, Lex nr 1927574).

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu I instancji, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy znajduje zastosowanie pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46, zgodnie z którą pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego bezpodstawnym okazał się także zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP. Opublikowany na stronach internetowych ZUS poradnik sam w sobie nie stanowi źródła prawa powszechnie obowiązującego. Dokonywana przez organ rentowy interpretacja przepisu art. 8 ust 2a ustawy systemowej w poprzednich latach nie ma zatem dla Sądu orzekającego charakteru wiążącego i może być traktowana co najwyżej jako wsparcie argumentacji płatnika składek, albowiem ustaleń faktycznych, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sąd orzekający dokonuje samodzielnie. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy interpretacja przepisów należy do sądu orzekającego. Sąd rozpoznając sprawę dokonuje wykładni przepisów nie opierając się na ich interpretacji przedstawionej przez organ rentowy w poradniku.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości.

O kosztach procesu za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie słuszności wyrażonej w art. 102 k.p.c. Sprawa bowiem mogła budzić interpretacyjne rozbieżności. Z tego powodu mogła po stronie płatnika wywołać subiektywne odczucie, że jego stanowisko jest słuszne. Z tych względów Sąd Odwoławczy odstąpił od obciążania płatnika składek kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.